

Sygn. akt VI GC 325/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: stażysta Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

G. M.

przeciwko:

M. P. (1)

o zapłatę

- 1) oddala powództwo w całości;
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1 217,00 zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
- 3) nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwotę 74,11 zł (siedemdziesiąt cztery złote jednaście groszy) tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 325/16/3

UZASADNIENIE

Powód G. M. wniósł o zasądzenia od pozwanego M. P. (2) 5 601,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami postępowania.

Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, iż w dniu 24 lutego 2015 r. zawarł z pozwanym umowę kupna sprzedaży pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym S.C. (...), za cenę 10024,50 zł. Wyjaśnił, że po odebraniu pojazdu i przejechaniu kilkunastu kilometrów stwierdził, iż zakupiony pojazd dotknięty jest wadą silnika, która unieruchomiła pojazd. Wskazał, że w tym samym dniu poinformował pozwanego o ujawnionej wadzie lecz ten odmówił przyjęcia pojazdu do dokonania naprawy. Następnie celem ustalenia rodzaju oraz zakresu wady występującej w zakupionym pojeździe zlecił przygotowanie opinii niezależnemu rzeczoznawcy, który ustalił, iż silnik zakupionego pojazdu posiada liczne uszkodzenia, które zostały ukryte przez sprzedającego a w konsekwencji doprowadziły do unieruchomienia pojazdu. Koszt usunięcia wady silnika został oszacowany na kwotę 4 986,00 zł, a koszt sporządzenia opinii wyniósł

615,00 zł. Powód zawiadomił pozwanego o wadzie jednocześnie wyznaczając termin do jej usunięcia. Pozwany do usunięcia wady jednak nie przystąpił.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu podniósł, że powód nie udowodnił okoliczności podnoszonych w pozwie. Pozwany wskazał, że bezzasadność dochodzonego przez powoda roszczenia uzasadnia m. in. faktem przekroczenia przez niego terminu zawiadomienia sprzedawcy o wadzie. Pozwany podniósł, że dopiero w dniu 31 marca 2015 r. został poinformowany o wadzie. Pozwany nadto zakwestionował również samo zaistnienie wady fizycznej w samochodzie sprzedanym powodowi. Podniósł, że powód nie wykazał, aby owa wada fizyczna rzeczy istniała w chwili przejścia nań niebezpieczeństwo lub wyniknęła ona z przyczyny tkwiącej w rzeczy sprzedanej. Zdaniem pozwanego wydany powodowi pojazd był sprawny, a powód był świadomy ogólnego stanu pojazdu, stosownego wieku i ceny po której był sprzedawany. Pozwany nadto wskazał, że przed zakupem odbył z powodem jazdę próbną. Powód nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 24 lutego 2015 r. powód nabył od pozwanego pojazd marki V. (...) nr rej. (...), nr nadwozia (...), rok produkcji 2004 r., przebieg 500 tys km za cenę 10 024,50 zł. Powód przed zakupem odbył jazdę próbną w/w pojazdem, tj. po sprawdzeniu pojazdu na wybranym przez siebie odcinku drogi (...) km. Pojazd sprawował się bez zarzutu (nie zgłaszał żadnych uwag i zastrzeżeń). Powód zaglądał również pod maskę pojazdu. Powód trudni się zakupem i sprzedażą pojazdów.

Dowód: faktura (k.8), zeznania powoda (k.73-75), zeznania pozwanego (k.75-77), (...) pozwanego (k.29,31-32), (...) powoda (k.28).

Po wyjechaniu od pozwanego, i ujechaniu pewnego odcinka drogi w samochodzie V. (...) nr rej. (...) doszło do jego unieruchomienia. Pojazd został odholowany.

Dowód: zeznania powoda (k.75-77).

Powód celem ustalenia rodzaju i zakresu awarii zlecił przygotowanie opinii rzeczoznawcy CAR E.. W opinii stwierdzono, iż zasadniczym uszkodzeniem były porysowania tulei cylindrycznych. Koszt sporządzenia w/w opinii wyniósł kwotę 615,00 zł. Pismem z dnia 31 marca 2015 r. powód zawiadomił pozwanego o ujawnieniu wady zakreślając termin do dnia 17 kwietnia 2015 r. Powód poinformował pozwanego, iż w przypadku braku woli usunięcia wady do dnia 17 kwietnia 2015 r. żąda obniżenia ceny zakupionego pojazdu o kwotę 5 601,00 zł.

Dowód: opinia (k.11-24), opinia uzupełniająca (k.10), faktura (k.9), pismo (k.25-26) wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru (k.27).

Rysy na tulejach silnika pojazdu V. (...) nr rej. (...) powstały w wyniku zużycia eksploatacyjnego. Rysy te były adekwatne do przebiegu pojazdu. Pojazd miał przejechane 500 tys. km. Powód wymontował silnik z pojazdu oraz dokonał jego zbycia.

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego M. Z. (k.105-107), ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego M. Z. (k.141-143)

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Należy podkreślić, że powołana dokumentacja, pomimo iż pochodziła z różnych źródeł przedstawiała spójny obraz przebiegu wydarzeń, który był prawdopodobny w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Sąd w całości dał wiarę opinii biegłego sądowego M. Z.. Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z 7 listopada 2000 roku (sygn. akt: I CKN 1170/98, OSNC 2001, nr 4 poz. 64) opinia biegłego podlega ocenie – przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (zob. także wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2002 roku, V CKN 1354/00). Kierując się powyższymi wytycznymi i biorąc pod uwagę pozostały materiał dowodowy sprawy Sąd uznał za przekonującą i w konsekwencji mającą zasadnicze znaczenie dla definitywnego rozstrzygnięcia sprawy opinię ww. biegłego. Należy zauważyć, że biegły ten dysponuje odpowiednią wiedzą dla wykonania przedmiotowej opinii, czego strony nie kwestionowały. Sąd nie miał zatem żadnych zastrzeżeń do metody jej opracowania. Przedmiotowa opinia jest rzetelna, fachowa i czyni zadość postawionej tezie dowodowej. Wnioski końcowe pisemnej opinii zostały sformułowane w sposób jednoznaczny, kategoryczny i zostały należycie umotywowane.

Ustalenia opinii w zakresie wiadomości specjalnych zgodnie z art. 278 kpc stanowią podstawę ustaleń faktycznych sądu w sprawie.

Sąd poczynił również ustalenia faktycznie w oparciu o zeznania pozwanego M. P. (1) uznając je w całości za wiarygodne. W ocenie Sądu zeznaniom ww. strony należało dać wiarę w całości, jako że generalnie w sposób spójny przedstawiały one okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, które znalazły swój wyraz w wyżej ustalonym stanie faktycznym.

Jeżeli chodzi o zeznania powoda G. M. to Sąd dał im wiarę jedynie częściowo o ile nie były one sprzeczne z zeznaniami pozwanego, dowodami z dokumentów oraz opinią biegłego. Sąd nie dał wiary jego zeznaniom odnośnie twierdzeń, co do wady silnika pojazdu oraz jej zakresu. Były one niewiarygodne w świetle pozostałych zeznań pozwanego oraz dowodów z dokumentów oraz opinii biegłego.

Sąd zważył, co następuje:

Istota sporu pomiędzy stronami sprowadzała się do rozstrzygnięcia kwestii, czy w chwili wydania rzeczy, a ściślej – w chwili przejścia niebezpieczeństwa na kupującego - art.559 k.c. istniały wady ukryte samochodu zakupionego przez powoda, na które to wady powoływał się powód.

Na gruncie rozpoznawanej sprawy okoliczności zawarcia pomiędzy stronami umowy sprzedaży samochodu nie były przedmiotem sporu. Dokumentowała je w sposób wystarczający znajdująca się w aktach sprawy faktura VAT. Strony także nie kwestionowały faktu dokonania tej czynności prawnej.

Umowa zawarta była w dniu 24 lutego 2015 roku, stąd zastosowanie do niej miały przepisy kodeksu cywilnego w brzmieniu obowiązującym w tej dacie.

Stosowanie do treści art. 556 kc, sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana ma wadę fizyczną lub prawną (rękojmia). Z kolei przepis art. 556¹ § 1 kc stanowi, że wada fizyczna polega na niezgodności rzeczy sprzedanej z umową, a w szczególności rzecz sprzedana jest niezgodna z umową jeżeli, nie ma właściwości, które powinna mieć ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub z przeznaczenia rzeczy, jeżeli rzecz nie ma właściwości, o których istnieniu zapewnił kupującego, albo jeżeli rzecz została kupującemu wydana w stanie niezpełnym (rękojmia za wady fizyczne).

Treść art. 556¹ § 1 kc wskazuje, że decydujące znaczenie ma kryterium funkcjonalne związane z przeznaczeniem rzeczy oraz jej użytecznością ze względu na cel oznaczony w umowie albo wynikający z okoliczności lub przeznaczenia rzeczy oraz z właściwości, o których istnieniu zapewnił sprzedawca kupującego (wyr. SN z dnia 05 marca 2010 roku, sygn. akt IV CNP 76/09). W razie ujawnienia się wady przedmiotu sprzedanego, sprzedawca staje się odpowiedzialny wobec kupującego za istnienie wady. Wystarczającą przesłanką faktyczną tego rodzaju odpowiedzialności, która powstaje już po wykonaniu świadczenia z umowy przez sprzedawcę (umorzeniu jego zobowiązania), jest ustalenie, że wydana

i odebrana przez kupującego rzecz wykazuje cechy kwalifikujące ją w danym stosunku prawnym jako rzecz wadliwą. Uprawnienia do dochodzenia przez kupującego roszczeń z tytułu rękojmi nie ogranicza się tylko do tych sytuacji, gdy przedmiotem umowy sprzedaży są rzeczy nowe. Określona komentowanym przepisem odpowiedzialność sprzedawcy za wady fizyczne rzeczy sprzedanej odnosi się także do rzeczy używanych. Wskazać należy, że nie obejmuje ona jednak odpowiedzialności za takie zmniejszenie wartości lub użyteczności rzeczy, które jest normalnym następstwem jej prawidłowego używania. Nie ma podstaw do przyjmowania odpowiedzialności z tytułu rękojmi za wady rzeczy związane z upływem jej używania. Uwzględnić bowiem trzeba fakt, że nawet najbardziej prawidłowa eksploatacja rzeczy zawsze zmniejsza jej wartość i użyteczność. Kupujący w odniesieniu do rzeczy używanych ma tego świadomość, czego wyrazem jest ekwiwalent w niższej cenie. Powinien on mieć także świadomość, wdając się w tego typu transakcje, granic ryzyka, jakie towarzyszą nabyciu rzeczy używanej.

Wskazać w tym miejscu trzeba, że warunkiem uwzględnienia roszczenia z tytułu rękojmi za wady rzeczy jest istnienie wady, zmniejszającej wartość lub użyteczność rzeczy ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub z przeznaczenia rzeczy, bądź jeżeli rzecz nie ma właściwości o których istnieniu zapewnił kupującego, albo jeżeli została kupującemu wydana w stanie niezpełnym.

Istnienie wady winien wykazać kupujący (wyr. SN z dnia 04 lutego 2011 roku, sygn. akt III CSK 144/10). Podnieść jeszcze trzeba, iż odpowiedzialność z tytułu rękojmi za wady fizyczne rzeczy nie zależy od poniesienia przez kupującego szkody, ale od wykazania, że wada spowodowała zmniejszenie wartości lub użyteczności rzeczy. Podkreślenia wymaga to, że ciężar wykazania tych okoliczności spoczywa na kupującym (art. 6 kc).

W ocenie Sądu orzekającego, w niniejszej sprawie powód jako kupujący temu obowiązkowi dowodowemu nie sprostał.

Wyjaśnienie kwestii wadliwości pojazdu wymagało wiadomości specjalnych dlatego Sąd powołał biegłego sądowego M. Z. (art. 278 § 1 k.p.c.). Według opinii biegłego rysy na tulejach silnika pojazdu V. (...) nr rej. (...) powstały w wyniku zużycia eksploatacyjnego. Rysy te były adekwatne do przebiegu pojazdu. Pojazd miał przejechane 500 tys. km. Biegły nadto zaznaczył, że powód wymontował silnik z pojazdu oraz dokonał jego zbycia wobec czego z samej dokumentacji przedłożonej przez strony nie jest w stanie wskazać czy faktycznie nastąpiła awaria tego silnika i co było jego przyczyną. Ponadto podniósł, że w dokumentacji mu przedłożonej nie ma ujawnionych uszkodzeń, które mogłyby powodować zaprzestanie pracy silnika. Nadto wyjaśnił, że żaden dokument nie potwierdza uszkodzenia wskazywanego przez powoda, więc nie jest w stanie potwierdzić takiej okoliczności.

Zatem kryterium oceny dowodu z opinii biegłego stanowi: poziom wiedzy biegłego, podstawa teoretyczna opinii, sposób sformułowania w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej. W świetle takich kryteriów należało stwierdzić, że opinia biegłego M. Z. jest stanowcza, sformułowana w bardzo rzeczowy i logiczny sposób, a także udziela wyczerpującej odpowiedzi na objęte nią zagadnienie. Poziom wiedzy biegłego nie został zakwestionowany.

W konsekwencji należało przyjąć, że powód nie wykazał istnienia wad tkwiących w rzeczy w chwili wydania pojazdu. Kupujący jako osoba prowadząca działalność związaną z handlem pojazdami był świadomy, iż kupuje używany samochód (rocznik 2004) z przebiegiem 500 tys km. W przedmiotowej sprawie sprzedawca nie jest odpowiedzialny z tytułu rękojmi za wady fizyczne, które powstały po przejściu niebezpieczeństwa na kupującego. W tych okolicznościach powód nie mógł żądać obniżenia ceny na podstawie art. 560 § 1 k.c.

Biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powoda roszczenie za bezzasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku oddalił powództwo w całości.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyła się kwota 17,00 zł tyt. opłaty od pełnomocnictwa oraz kwota 1 200,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §6 pkt.4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat

za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu (Dz. Dz.U.2013.461 j.t.), co daje łączną kwotę 1217,00 zł.

O tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa wydatkach orzeczono w punkcie 3 wyroku na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, zgodnie, z którym kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Sąd w punkcie 3 wyroku nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwotę (...) zł tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa. Kwota ta stanowi koszty powstałe z konieczności przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego sądowego.

SSR Jolanta Brzęk